

Per un nou cicle

del socialisme i de les esquerres de Catalunya

1. Som molts i moltes els quiensem que el socialisme català i les esquerres de Catalunya han d'emprendre un nou cicle sense dilacions.

Per això, fem aquesta doble crida:

- **Als companys i companyes del PSC, perquè es disposin a obrir un procés enèrgic i ambiciós de renovació i obertura, que entronqui amb els mètodes participatius, unitaris i sobirans que van constituir el PSC.**
- **A tots els homes i dones progressistes del nostre país, perquè facin seva la necessitat i la voluntat d'una nova aliança de progrés a Catalunya, l'estenguin i se'n facin protagonistes.**

El resultat de les darreres eleccions al Parlament ha estat profundament insatisfactori. Un país que té una opinió majoritària d'esquerra i centreesquerra ha retornat el govern al centredreta. La Catalunya de progrés és socialment majoritària. Ho ha de ser políticament.

Això requereix comprendre les causes d'aquesta situació i endegar una nova alternativa que entronqui amb les fites assolides, corregeixi els errors comesos i obri un nou projecte de futur.

Amb el suport de grups minoritaris i poderosos, el nou govern convergent, que s'ha definit explícitament *pro Business*, tendirà a confluïr en el corrent que avui domina a Europa, amb polítiques de contrareforma, presoneres dels interessos privats d'una minoria econòmicament privilegiada i mediàticament poderosa, que fomenta l'evolució cap a una societat de mercat, de relacions laborals desregulades i amb els béns i serveis comuns -de l'educació i la sanitat a l'habitatge i el territori- sotmesos als interessos d'uns pocs.

A tot Europa, el poder de la dreta econòmica i mediàtica s'ha fet més gran. El món del diner preval i, sota una aparença de modernitat, es planteja el retorn a l'arcaisme social. Són antiquats però tenen molt de poder econòmic i mediàtic. La dreta juga amb els símbols i les ambigüitats, fomenta i s'aprofita de la indiferència dels seus seguidors, que degluteixen sense massa problemes els casos de corrupció (Berlusconi o Camps o, entre nosaltres, el cas de CiU i l'Orfeó Català), i fomenta la desmobilització de l'esquerra a causa de la confusió dels missatges i dels escàndols de la política professionalitzada. Dretes i esquerres no juguen en igualtat de condicions i això ens obliga a un escreix d'intel·ligència i de voluntat.

El nostre repte comú és explicar, construir i desenvolupar pràcticament unes alternatives de progrés, en cada àmbit de la nostra societat i de les nostres institucions de govern nacionals i locals, mostrant que, enfront del retorn al passat que proposen les dretes, és possible una orientació de l'activitat productiva i de la vida social que estigui en mans dels interessos comuns de la majoria.

És per això que necessitem la renovació radical del PSC i un nou cicle d'aliances polítiques, socials i culturals en el camp de l'esquerra i el centreesquerra de Catalunya.

2. Per ser fidel al seu projecte fundacional, als seus valors i principis, a la seva vocació de centralitat majoritària, al seu futur, el PSC ha de canviar. Necessitem un PSC profundament renovat i modernitzat, de nova planta.

Com altres partits socialistes i socialdemòcrates, el PSC és hereu d'un model de partit que ve dels passats. Aquest model, que tendeix a concentrar les decisions en grups reduïts que decideixen l'orientació política, les prioritats, la confecció de les candidatures, és un arcaisme en clara obsolescència: tendeix a buidar les organitzacions, a afeblir la seva intel·ligència col·lectiva, externalitzant en *spin doctors* i empreses publicitàries la seva comunicació, que perd profunditat i esdevé efímera i inautèntica.

Si volen afrontar amb èxit els reptes del segle XXI, els partits de progrés han de procedir a una renovació organitzativa profunda. D'estructures jeràrquiques, han de passar a organitzacions horitzontals, obertes i en xarxa interactiva, flexibles i pluriformes, unint en un projecte polític comú a grups territorials, sectorials i d'opinió, a associacions socials i culturals. Optimitzant la màxima democràcia col·lectiva i la màxima interlocució amb la societat. Renovant la terminologia dels càrrecs per a superar codis jeràrquics que ens allunyen d'una simpatia més pròxima i acollidora. Escoltant i enraonant de manera constant amb la gent. D'aquesta organització oberta i moderna neix la riquesa conceptual, la dinàmica innovadora, la capacitat de sintonia social i la força organitzada que necessita tota causa transformadora. Necessitem una organització que faci viure el partit en la societat i la societat en el partit.

La cohesió de conjunt, el pluralisme i la interactivitat permanent amb la societat no són tan sols objectius compatibles, sinó condicions necessàries de l'acció política progressista en les societats del present. Això requereix noves formes d'autoritat col·lectiva. Per tal de garantir-les, són necessaris lideratges de tipus nou, capaços d'assegurar l'autonomia i la participació dels adherits i adherides al projecte, que no poden ser seguidors de consignes sinó protagonistes emancipats, que volen unir i posar en valor la pluralitat, el talent i les capacitats de tothom que es disposi a participar en el projecte socialista.

Els obstacles a superar són clars. Cal deixar enrere tota deriva burocràtica, tota falsa seguretat, tota restricció conservadora, tot sentit patrimonial. Cal evitar la confrontació estèril, la dispersió d'ambicions i la desunió. Cal que l'organització no sigui trinxera sinó eina al servei de l'àgora oberta, del debat franc i imaginatiu, de l'acció associativa, del voluntariat, de l'activisme a la societat i a la xarxa, estimulant totes les formes de combat polític, social i cultural.

Creiem que el PSC assolirà aquests objectius en el seu proper congrés, amb un debat serè i a fons, pensant sobretot en la gent a la que serveix. Durant anys, aquest partit ha estat garant essencial de la unitat civil del poble de Catalunya, perquè ha reflectit genuïnament la seva complexitat. En aquest sentit, el futur del PSC és un tema que no sols afecta els/les socialistes; és essencial per al poble de Catalunya.

Veiem el proper congrés socialista no com un punt de conclusió del debat actual, sinó com un punt de partida, un nou inici del projecte. El PSC té un gran futur al davant si els seus homes i dones tenen la intel·ligència, el sentit comú i el valor de realitzar la renovació política i

organitzativa necessària. Ens cal un PSC federador, que impulsi un nou civisme actiu i una aliança permanent de la gent d'esquerres, dels catalanistes i demòcrates de progrés.

3. Pensem que cal obrir amb determinació el procés constituent d'una autèntica aliança majoritària de l'esquerra i el centreesquerra de Catalunya, de manera socialment arrelada: Una Aliança de la Catalunya de progrés.

Les esquerres polítiques, socials i culturals s'han de posar les piles. Han d'oposar-se a la "societat de mercat" sense principis que estan imposant-nos. Han d'afirmar i estendre els valors democràtics de llibertat, igualtat i solidaritat a tots els terrenys de la nostra vida col·lectiva. Han d'elaborar una alternativa democràtica que faci possible una organització de la nostra activitat productiva i de la nostra vida social i cultural que no estigui en mans dels interessos d'uns pocs. Amb governs amics que defensin els interessos i comptin amb la simpatia activa i l'escrutini permanent de la majoria democràtica.

Rebutgem una coalició de caràcter superestructural com el "*tripartit*" de 2003 a 2010, amb les greus dificultats que va comportar. Volem una aliança basada en un ample moviment social per la justícia i el ple autogovern de Catalunya, amb un projecte nacional compartit que, eventualment, pugui donar lloc a candidatures conjuntes i a eleccions primàries obertes a tota la ciutadania.

Aquesta aliança social i política ha d'aglutinar el PSC, els ecosocialistes i els sectors, enquadrats o no, que se situen en la cruïlla del centre-esquerra amb el catalanisme. Una aliança amb la que es pot identificar la majoria del nostre poble: els treballadors i els qui busquen feina, els joves que volen un món diferent, les dones que lluiten per la plena igualtat, els professionals i els emprenedors, els qui saben que la preservació del medi ambient és una responsabilitat inexcusable de cara a les generacions futures, els qui volen la justícia social, la plena igualtat de drets, deures i oportunitats, els qui volen una democràcia renovada i participativa, els qui se senten implicats per les necessitats dels altres i hi dediquen la seva energia per la via associativa i voluntària.

Aquesta aliança ha de ser un desplegament unitari capaç de mobilitzar tota la gent que no es resigna a ser espectadora de la política, que s'oposa a un futur segregat pels "mercats financers". Que vol ser protagonista de la democràcia, que vol ser decisiva en la determinació del present i del futur, disposada a donar la batalla pels béns i serveis públics, per la llibertat i la igualtat dels ciutadans i ciutadanes. Una aliança que ha de fomentar un nou civisme.

Els grans temes dels pròxims anys seran la sortida de la crisi i la creació de treball; el manteniment i la millora dels serveis públics; l'augment de l'autogovern i la reducció deguda del dèficit fiscal de Catalunya; la cohesió social i la unitat civil, superant el risc d'una societat escindida, d'un país estripat; la incorporació de la nova immigració a la societat, la cultura, la llengua i la política catalanes, amb respecte per les diferències i per les modificacions que introdueixen i sense fractura multicultural; amb un model de país recolzat en la cultura del treball i de la responsabilitat; amb l'evolució vers una economia productiva, avançada i socialment responsable, dotada d'un fort potencial de coneixement i innovació; amb millors infraestructures; amb una societat més sòbria i sostenible i un territori més endreçat. Un país amb un ordre just que faci de Catalunya una comunitat de respecte i una nació respectada.

4. Catalunya ha de vèncer l'actual ofensiva retrògrada contra la política. L'antipolítica, que troba en la crisi econòmica i social un terreny abonat, no és un fenomen espontani. Hi ha intents d'instrumentalitzar l'opinió pública per part dels mateixos poders econòmics, mediàtics i polítics que són a l'origen de la crisi financera i econòmica.

Aquests poders pretenen degradar la cosa pública -la política democràtica i els serveis i béns col·lectius- amb la finalitat de privatitzar-ne les funcions. Posant els governs al servei dels interessos d'una minoria poderosa de privilegiats, la dreta pot fer molt de mal.

Un nou cicle ha de significar una gran batalla contra l'antipolítica i per la regeneració de la política democràtica a Catalunya. No podem donar cap motiu als que presenten l'acció política com una forma de repartiment del poder entre classes dirigents. Ha de mantenir el sentit d'un interès col·lectiu: ha de ser la manera de viure junts, de construir un futur millor, amb llibertat i amb dignitat. Això implica un combat aferrissat contra totes les formes de corrupció.

Implica també un combat per la revitalització de la vida democràtica: la reforma del sistema electoral, amb llistes obertes; l'extensió de les formes de deliberació i participació en la vida política i en la gestió eficient dels serveis i béns comuns.

El nostre poble pot estar a l'avançada d'aquest combat perquè és hereu d'una tradició llibertària i federal que sempre ha entès les coses "des de baix", des de la societat, des de l'autogovern més proper, amb un rebuig instintiu de les pràctiques autoritàries, de les jerarquies impostades i dels poders encimbellats i llunyans. Aquesta cultura crítica amb el poder ens ha de permetre avançar-nos i encapçalar les reformes que la democràcia demana avui a tot arreu.

5. L'esquerra i el centre esquerra ha de ser fidel a un compromís de solidaritat de Catalunya envers els pobles germans d'Espanya, sobre la base d'un model financer just i transparent; que impulsi un nou pacte constitucional que comporti la transformació de l'Estat autonòmic en un Estat plurinacional, pluricultural i plurilingüístic, on Catalunya obtingui, en les estructures polítiques comunes, l'Estat que necessita com a nació. I on, d'altra banda, el país pugui assolir les fites de les quals depèn el seu futur en el pla global: la definitiva articulació de l'Eix Mediterrani i el ple desenvolupament de la corresponent Euroregió.

Necessitem un nou ideal més concret i una nova estratègia per al nostre país. El debat sobre federalisme o independència és legítim i necessari, però pot ser infructuós i frustrant. Com ha mostrat el resultat de les darreres eleccions al Parlament, pot ser utilitzat com a pretext i camuflatge per a la recuperació del poder per compte de la dreta.

Ens cal impulsar una Catalunya oberta i plural, d'esperit creatiu, innovador i emprenedor, on el respecte a la diferència no legítimi cap gueto, sinó que vagi sempre acompanyat d'un imperatiu d'unitat civil i d'integració, on es respecti la pluralitat cultural i lingüística, on tots els infants surtin de l'escola comuna dominant el català, el castellà i l'anglès (o una altra llengua tercera), on resulti garantit el futur de la llengua catalana i de la cultura que s'hi expressa; on l'ús social del català adquireixi plena normalitat.

Una Catalunya de nou pionera de les millors causes humanes, de la llibertat i de la justícia social, de la preservació del medi ambient, de l'economia avançada i sostenible, de la societat del coneixement, de la plena igualtat de gènere, de la llibertat d'orientació sexual, de l'excel·lència de l'escola, la universitat i la recerca, de la qualitat del sistema sanitari i de tots els serveis i béns públics, de la seguretat i la justícia. Una Catalunya que esdevingui altre cop, en paraules de Rafael Campalans, *"un deler regenerador que s'encomana a tots els homes i dones que hi viuen"*.

Una Catalunya que no claudiqui en l'exigència d'aquests objectius davant de les ofensives del nacionalisme espanyol, deutor de l'imperi i del franquisme, i alhora persisteixi fins a les últimes conseqüències en la defensa dels interessos de Catalunya, dels seus ciutadans i ciutadanes, del seu ple autogovern nacional.

Per això, és imprescindible reforçar nítidament la visibilitat del PSC en la política espanyola, especialment en el Congrés dels Diputats, on el seu grup quedà anul·lat després del 23-F. L'

existència del grup propi és un element precís del Pacte d'Abril, base de la constitució del PSC i de la seva relació federativa amb el PSOE. El socialisme català l'ha de recuperar, anant a les eleccions generals amb el compromís de formar-lo, de manera immediata i pactada, cosa que no ha de dificultar sinó que ha de reforçar un lligam de ferma cohesió entre els socialistes de tot l'Estat.

6. La construcció concreta de les noves alternatives de futur han de ser alhora locals, nacionals i europees, perquè només així seran abastables les solucions que han de ser globals.

La qüestió política fonamental del nostre temps és si el futur estarà marcat per la manipulació mediàtica dels poderosos, per la pressió dels grans grups econòmics i d'un sistema financer global que es vol omnipotent, o per la consciència política dels pobles, plantejant les reformes de futur a les que aspiren. La unitat política d'Europa és el camí necessari.

Ens cal una aliança que faci de Catalunya una avançada europeista, per l'Europa política que necessitem amb urgència, compromesa amb la causa d'un model social just i d'un món cooperatiu i equilibrat, on la concertació política governi l'economia, on prevalgui el dret; un món de progrés global, sense fam ni pobresa, sostenible, sense dèspotes, lliure i en pau.

La història humana no ha acabat, com s'havia anunciat, amb el triomf definitiu del mercat i de l'individualisme. Aquests dies, a Tunísia, Egipte i altres països, la voluntat pacífica dels pobles es fa sentir, desmentint l'errònia profecia que augurava un futur inevitablement dominat per la ideologia i la realitat del mercat i de l'individualisme triomfants. Reneix la qüestió social, que impulsa els processos democràtics i planteja nous reptes de futur.

Si no podem preveure aquest futur, almenys en podem reduir les incerteses i podem orientar-lo vers uns objectius d'interès col·lectiu, vers uns projectes de positius i realitzables, de progrés. Amb objectius ben pensats, amb processos ben executats. Aquesta és la funció fonamental que, dins i fora de la Unió Europea, ha de tenir una unitat política i econòmica reactivada.

Europa necessita també un nou cicle i hem de contribuir activament al seu desenvolupament. Un dels seus reptes fonamentals és respondre al baix cost de la ma d'obra dels països emergents amb una forta inversió en formació, recerca i innovació. O això, o renunciar a molts dels nostres drets i resignar-nos al declivi. La resposta a aquest repte no vindrà dels mercats, sinó de la política, d'una política europea unida.

7. Allò que proposem és un nou cicle de progrés que requereix un nou procés constituent. Això vol dir avui obrir espais i cercles de debat, crear ponts de diàleg, amb un full de ruta precís, avançant pas a pas, de baix a dalt, en la construcció d'una aliança de progrés que esdevingui demà majoritària.

El requisit indispensable és superar el tret més funest de les esquerres del segle XX: la seva tendència a dividir-se i enfrontar-se, la via morta dels desacords i les incompatibilitats.

El pluralisme de l'esquerra i del centreesquerra és enriquidor si agrega i crea sinèrgies. Pot tenir efectes devastadors quan origina desunions i querelles. L'arcaisme que pretén confrontar una esquerra "alternativa" a una esquerra "de govern". O, a Catalunya, unes preteses "ànimes" confrontades del socialisme català. Si en les lliçons que ens vénen del passat hi ha capítols amargs, aquests es refereixen als efectes nefastos de la desunió.

Volem continuar el llarg camí emancipador que van iniciar els primers lluitadors de la causa obrera, els primers socialistes i les esquerres polítiques i socials, defensors de la igualtat, de la llibertat i de Catalunya, en els anys més difícils. Aquella gent meravellosa, amb el seu esforç, els seus encerts i també amb els seus errors, ens marquen un camí i uns reptes. L'exemple

moral i les experiències que ens vénen del passat ens obliguen a un esforç de superació, a una exigència permanent de generositat, competència i mèrit.

Els temps, les circumstàncies i els programes poden canviar, però no els principis ni els valors. Els canvis actuals i els valors de sempre ens demanen un nou projecte i una nova acció, amb propostes intel·ligents i creatives, programes realistes, projectes coherents i ambiciosos. Hem d'estar a l'altura d'aquest repte.

Nou Cicle, 22 de febrer 2011.

Ens trobaràs a:

Internet: noucicle.org
Email: noucicle@noucicle.org
Facebook: facebook.com/group.php?gid=31659389597
Twitter: @noucicle

A partir de març, estarem a l'**App Store d'Apple** amb una aplicació de Nou Cicle per a l'iPhone, l'iPod Touch i l'iPad.